

100.000 milions per a l'Expo

Més de 100.000 milions de pessetes estan invertint a Sevilla per part de les diferents administracions a fi que la ciutat estigui preparada per a acollir la Mostra Universal.

Aquesta xifra estimativa, difícil de quantificar quan encara queda més d'un any i mig d'obres, cal afegir-hi les quantioses inversions que s'estan duent a terme a l'illa de La Cartuja, el recinte en què —enmig del Guadalquivir— s'està alçant l'Expo.

Financerament, fonts de l'Expo asseguren que s'acomplirà l'objectiu final de saldo zero i en aquest sentit han estat ingressats fins al moment 38.000 milions de pessetes procedents de sucosos contractes comercials, venda d'exclusives, drets d'imatge, etc. Tot plegat ve a dir que, independentment del major o menor lluïment que s'obtingui al

final, l'Exposició de Sevilla constituirà un aclaparador èxit comercial, fins i tot abans d'obrir les portes el 20 d'abril del 92.

Es evident que aquest esdeveniment actua com a motor de desenvolupament econòmic d'Andalusia en general i de Sevilla en particular, però també s'ha convertit en *màquina de tren* del desenvolupament

d'altres zones: l'Expo demana, per exemple, immenses quantitats de ciment que arriben d'altres punts de l'estat; i alleugen les minses carteres de comandes de certes indústries,

com les d'acer del nord. En un altre sentit, la demanda de llocs de treball que s'ha creat implica que dues-centes vint-i-cinc mil persones hauran treballat en algun moment de la seva vida per a l'Exposició de Sevilla. Sevilla, tota la ciutat, serà el seu propi pavelló per a l'Expo, i amb aquesta finalitat s'està remodelant l'ampli nucli antic.

Totes aquestes feines, i la prosperitat desmesurada que viu la ciutat originen mil i un problemes, entre els quals crida l'atenció especialment l'especulació de vivendes i el prohibitiu nivell de preus a què han arribat.

Manuel Salvador

CDS-PSOE, ¿qui s'alia amb qui?

El CDS i el PSOE acaben de signar un acord parlamentari bastant inconcret en el seu contingut, però probablement de gran abast polític. Es pot considerar que l'aproximació feta en aquest document els converteix en veritables aliats. Segons alguns analistes, el PSOE obté per aquest conducte la majoria absoluta que li van refusar les urnes el 29 d'octubre passat i podrà plantejar les qüestions que reclamen majoria qualificada de vots amb la seguretat de poder-les tirar endavant sense problemes.

El CDS era la pota coixa del quartet format pel PSOE, CiU,

PNB i CDS, l'anomenat *bloc institucional* que intentà desencallar la legislatura la primavera passada. El CDS era l'únic que no tenia contrapartides de poder, ja que els altres partits presideixen cadascun un executiu de pes i negocien qüestions de govern. El CDS havia de cedir els seus vots a canvi de l'única cosa que podia fer i que està fent, vendre la imatge d'haver influït en el govern central.

A la primavera de 1989 els centristes, que llavors practicaven una política d'oposició tancada a un PSOE hegemònicament dominant i escassament dialogant, va fer un gir bruscat

en un moment en què es va sentir pinçat entre els socialistes i els populars. Dut per l'impuls anterior, es va inclinar per la dreta, però després de signar uns acords mal negociats s'adonà que no solament anorrevava la seva imatge de partit de centre i moderat, sinó que pràcticament no en treia res en termes de poder. L'error colossal li va costar tres eleccions, les europees, les legislatives i les andaluses, i des de llavors hi ha analistes que diuen que el CDS està condemnat a mort per no haver maniobrat a temps ni com a oposició, ni com a partit-

frontissa, ni com a soci dels populars primer i dels socialistes després.

Adolfo Suárez, el fantasmagòric president d'aquest partit, ha deixat escapar moltes ocasions per a actuar. Ni tan sols s'ha pronunciat clarament en les darreres polèmiques que han sacsejat la vida política estatal. Però potser tindrà una darrera oportunitat en aquestes giragonses de la política en les pròximes eleccions municipals. Si el CDS no trau un bon resultat, es podrà afirmar rodonament que l'experiment ha fracassat. **Josep M. Sanmartí**